

Arrest

nr. 177 721 van 15 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. PEETERS *loco* advocaat A. TOUMANOVA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kirman, Kurram Agency. U zou een sjiïet zijn. U vreest de algemene situatie in die regio waar gevochten wordt tussen sunnieten, Taliban en sjiïeten. U zou gedwongen geweest zijn door de sjiïtische beweging Alamdar Federation om hen te helpen. U weigerde om te helpen bij de gewapende strijd, maar in plaats daarvan hielp u hen met bevoorradings. Uit vrees voor uw veiligheid raadden uw ouders u aan om te vertrekken. Op 14 mei 2015 zou u vertrokken zijn naar Iran. U reisde verder naar Europa en op 13 juli 2015 diende u een asielaanvraag in België in. Na aankomst in België zou u vernomen hebben dat uw moeder is overleden.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een originele identiteitskaart, kopies van de identiteitskaarten van uw ouders, schooldocumenten, uw domiciliëring, uw geboorteakte, een police clearance certificate, een huwelijksakte, een brief van Anjuman-e-Hussainia, een brief van Alamdar Federation en een overlijdensakte van uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld te worden dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Kirman, Kurram Agency te Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kirman, Kurram Agency, noch dat u daar geboren en getogen bent. Echter, u bent er doorheen uw asielprocedure niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot 14/05/2015 onafgebroken in Kirman, Kurram Agency verbleven heeft. Er dient daarentegen vastgesteld te worden dat u uw geboorteregio reeds langer verlaten heeft dan u beweert.

In casu werd vastgesteld dat u vooreerst verkeerdelijk verklaarde dat Kurram agency tot de Pakistaanse provincie Khyber Pakhtunkhwa behoort, terwijl deze regio eigenlijk tot het semi-autonome stamgebied FATA (Federally Administered Tribal Areas) behoort. Voorts verklaarde u wanneer u gevraagd werd naar de aangrenzende agencies dat Waziristan en FR Orakzai aan Kurram agency grenzen. Echter grenst enkel North Waziristan Agency aan Kurram, daarnaast ook Khyber Agency en niet FR Orakzai, maar Orakzai Agency grenst aan Kurram agency. U gevraagd wat FR (Frontier Region, nog een aparte administratieve indeling) is, gaf aan niet te weten waar deze afkorting voor staat (gehoorverslag CGVS p. 3). U gevraagd wat FATA eigenlijk is, gaf aan dit niet juist te weten; het zou gaan om enkele agencies, maar meer kon u niet zeggen. Daar u blijkens uw verklaringen geboren en getogen bent in FATA is dit een zeer vreemde verklaring. U verklaarde, correct, dat Kurram vlak bij de Afghaanse grens lag, maar u kon zelfs niet bij benadering zeggen welke Afghaanse grenzen, plaatsnamen of provincies dan wel in de buurt zouden liggen (gehoorverslag CGVS p. 3). Voorts plaatste u de tweede grootste stad van Kurram Agency, nl. Sadda, verkeerdelijk in Central Kurram, waar dit in Lower Kurram ligt. Ook de aanvang van uw reisroute vanuit Kirman, Kurram Agency naar Iran is uiterst vaag voor iemand die heel zijn leven in deze regio gewoond zou hebben. U kon immers geen enkele plek die u onderweg aandeed bij naam noemen, noch kon u zeggen waar u de grens overstak naar Iran (gehoorverslag CGVS p. 4). Nochtans beweerde u enkel uw regio te kennen, toch noemde u geen enkele plek bij naam. Ook over uw reis in Iran was u uiterst vaag. U verklaarde enkel te weten in Mashad geweest te zijn, daar hier de schrijn van imam Raza ligt, een plek waarvan u aangaf dat die wegens uw geloof u bekend zou zijn. Hierna reisde u door naar Teheran. Wederom gaf u aan een schrijn te kennen wegens uw religie als sjiïet, nl. die van Bibi Sherbano. Echter toen u gevraagd werd naar andere belangrijke schrijnen of plekken voor sjiïeten die u gezien uw beweerde religie zou moeten kennen, diende u aan te geven buiten twee voornoemde schrijnen, geen enkele andere bekende religieuze site in Iran te kennen (gehoorverslag CGVS p.). U wist uw reisroute ook niet te staven door

enig document of foto. Uw geografische kennis van de regio waar u naar eigen zeggen geboren en getogen bent is dan ook volledig ondermaats, vooral daar u beweerde hoger opgeleid te zijn. Daar ook uw reisroute zo onduidelijk is, ontstaat het sterke vermoeden dat u elders in Pakistan woonachtig was en dat u Pakistan op een andere manier verlaten heeft.

Dat u Pakistan mogelijks op een andere manier en eerder verlaten heeft blijkt ook uit andere elementen. Zo beweerde u voor het CGVS nooit over een eigen paspoort beschikt te hebben, terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog liet optekenen een paspoort in Pakistan te hebben (gehoorverslag CGVS p. DVZverklaring punt 9). Ook verwees u naar drie documenten, nl. een police clearance, een huwelijksakte en een geboorteakte. In zoverre dat al enig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten, dient te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat deze drie documenten gebruikt kunnen worden voor het aanvragen van visums. Daar uw drie attesten uit 2013 stammen, wordt het gevoel dat u Pakistan eerder en legaal verlaten heeft enkel versterkt.

Ook bleek uit uw antwoorden dat uw kennis van de recente situatie in Kurram ondermaats of niet recent is. U gevraagd naar incidenten op Tal road beschreef enkele incidenten uit 2008, toevallig incidenten waarvan u informatie heeft. U verklaarde bij de laatste nationale verkiezingen gestemd te hebben. U beweerde eerst dat deze in 2014 plaatsvonden om dit daarna naar 2013 te wijzigen. U kon niet zeggen wanneer in 2013 deze verkiezingen doorgingen. U verklaarde voor de winnaar Sajid Hussain Turi gestemd te hebben, maar u wist niet eens voor welke politieke partij deze opkomt (gehoorverslag CGVS p. 11). U verwees naar het incident van de moord op de religieuze leider Irfani in Islamabad. Volgens u verbleef deze man ten tijde van zijn dood in Islamabad daar hij in die stad ook over een huis beschikte, terwijl hij eigenlijk wegens zijn inmenging in voornoemde verkiezingen verbannen werd, een situatie die tot veel onrust leidde in Kurram Agency. Ook had u er blijkbaar geen weet van dat de Pakistaanse autoriteiten enkele jaren geleden een militaire campagne lanceerde in Kurram (gehoorverslag CGVS p. 12). Deze vaststellingen wijzen er ook weer op dat u de laatste jaren niet in Kurram Agency verbleef. Ook de door u voorgelegde documenten wijzen niet op uw beweerde recente herkomst uit Kurram. Hierbij dient vooreerst gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Pakistan elk soort document vervalst kan worden. Voorts legde u een domiciliëring voor. Deze dateert van 2003, toen u 13 jaar was, iets dat u beaamt (gehoorverslag CGVS p. 7). Echter uit toegevoegde informatie blijkt dat een domiciliëring pas op 18 jaar wordt uitgevaardigd. Dit doet twijfel rijzen over de authenticiteit van deze domiciliëring. Deze vaststelling doet logischerwijze twijfel rijzen over al uw neergelegde documenten. Zo werd reeds aangetoond dat de brief van de Alamdar Federation enkel dient ter verzwaring van de door u ingeroepen feiten zonder dat deze authentiek overkomt. De brief van de Ajuman-e-Hussainia werd pas na uw aankomst in België opgesteld en heeft dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter. Andere door u neergelegde documenten bevestigen eerder dat mocht u al ooit in Kurram gewoond hebben, u deze regio al enkele jaren geleden verlaten heeft. De identiteitskaarten van uw ouders voegen niets toe daar u de familieband niet kunt aantonen. Uw schoolattesten wijzen er niet alleen op dat u hoger opgeleid bent, maar ook dat u een deel van uw opleiding buiten Kurram genoot. Uw bewering dat u na deze opleiding definitief terugkeerde naar Kurram wist niet te overtuigen. De overlijdensakte van uw moeder voegt niets toe aan uw dossier.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kirman, Kurram Agency, Fata. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kirman, Kurram Agency kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asieltrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat tot 14/05/2015 in Kirman, Kurram Agency heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in 2014 en 2015 in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo gaf u tijdens uw gehoor zoals het door de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd nog duidelijk weer, eigenlijk geen persoonlijke vrees te kennen; u verwees enkel naar de algemene situatie. Voor de DVZ vroeg men u zelfs nog of u een persoonlijke vrees kende, maar u gaf wederom aan enkel de algemene situatie te vrezen. In dit licht is het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u voor het CGVS plots aanhaalt een vrees te moeten kennen voor de sjiitische organisatie Alamadar Federation. Uw verklaringen over uw betrekkingen en problemen met deze organisatie waren onderling ook tegenstrijdig. Zo verklaarde u eerst niets te maken te hebben met deze organisatie, u was er niet bij betrokken. U beweerde dat deze organisatie mensen rekruteert en beveelt. U gevraagd of men u rekruteerde of bevelen gaf, verklaarde duidelijk dat niemand bij u kwam (gehoorverslag CGVS p. 9). U gevraagd waarom deze organisatie u dan een dreigbrief zou sturen, veranderde plots uw verklaringen: u zou deze organisatie toch vaak geholpen hebben en hun bevelen opgevolgd hebben. Tevens gaf u aan dat uw vertrek uit Pakistan mogelijks problemen met deze organisatie tot gevolg zouden kunnen hebben. Waarom u deze persoonlijke vrees dan niet zou aanhalen voor de DVZ is onbegrijpelijk. U

verklaarde dat men u op de DVZ slechts enkele korte vragen stelde. Dit is best mogelijk, maar uit de verklaringen van de DVZ blijkt duidelijk dat deze korte vragen wel uw persoonlijke vrees omhelsden. Het is dan ook duidelijk dat u uw persoonlijke vrees later aanpaste en ernstig wou laten overkomen en dit op basis van de dreigbrief die u voorlegde. Dit ondermijnt niet enkel het geloof in uw verklaringen, maar ook het geloof in de authenticiteit van deze brief. Overigens blijkt nog uit toegevoegde informatie dat sjiitische bewegingen in Kurram niet aan gedwongen rekrutering doen, wat uw beweringen verder tegensprekt en er nogmaals op wijst dat u niet rechte reeks uit Kurram afkomstig bent.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfsituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM *iuncto* de artikelen 43/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretische toelichting van de formele motiveringsplicht, de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt verzoeker dat verweerder geen belang heeft gehecht aan de elementen waaruit wel blijkt dat hij uit Kirman, Kurram Agency afkomstig is en dit tot aan zijn vertrek op 14 mei 2015. Verweerder zou niet nagegaan zijn of er een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade wordt aangetoond ondanks de beweerde ongeloofwaardigheid van de verblijfplaats van verzoeker. Een zorgvuldig en volledig onderzoek zou niet blijken.

Wat betreft de vluchtelingenstatus gaat verzoeker in zijn eerste onderdeel in op het door verweerder ongeloofwaardig bevonden verblijf, en in zijn tweede onderdeel op de door verweerder ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. In zijn eerste onderdeel aangaande het verblijf, stipt verzoeker aan dat hij op verscheidene vragen aangaande de geografie van de streek wel correct heeft geantwoord, met name dat Kirman deel uitmaakt van Parachinar en dat het zich op 5 km van het centrum van Parachinar bevindt. Waar verzoeker heeft geantwoord dat Waziristan grenst aan Kurram Agency, terwijl het North Waziristan Agency is, verduidelijkt hij dat hij geen onderscheid maakt tussen North Waziristan Agency en South Waziristan Agency. Verzoeker heeft gesteld dat FR Orakzai aan Kurram Agency grenst, terwijl Orakzai Agency aangrenzend is. Verder stelt hij correct te hebben geantwoord dat FATA 6 à 7 agencies bevat die samen FATA heten. Als er onzorgvuldigheden in zijn antwoorden voorkomen, verklaart hij het belang niet te beseffen van dergelijke details. Hij verwijst daarbij naar de analyse “beyond proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems” waarin wordt gesteld dat een gebrek aan details in een relaas van een verzoeker de eenvoudige reflectie kan zijn van het gebrek aan besef dat bepaalde details relevant zijn en een verzoek kunnen ondersteunen. Dit wijst volgens hem geenszins op een gebrek aan kennis van zijn regio en verweerder kon hier niet uit besluiten dat hij niet tot aan zijn vertrek in Kurram Agency heeft verbleven. Ten overvloede verwijst verzoeker naar een ander citaat uit de voormelde analyse van het UNHCR aangaande bewijs en geloofwaardigheid waarin wordt gesteld dat academische literatuur de valkuilen van het gebruik van algemene kennisvragen om geloofwaardigheid te beoordelen heeft aangetoond. De veronderstellingen van wat een verzoeker zou moeten weten zijn vaak gestoeld op speculatie, stereotype ideeën of het culturele, gender - gebonden of sociale referentiekader van de beslisser zelf en dit zonder een zorgvuldige en geïnformeerde beoordeling van welke kennis redelijkerwijs van een individuele verzoeker kan worden verwacht. Bovendien stelt verzoeker verkeerdelijk als een hoger opgeleid persoon te zijn aanzien, nu hij slechts een diploma van middelbaar onderwijs heeft. Nu verzoeker erkent het belang van het bewijs van zijn herkomst onderschat te hebben, heeft hij na het gehoor bij zijn familieleden documenten en gegevens opgevraagd waarmee hij meent te kunnen aannemelijk maken dat hij tot 14 mei 2015 in Kurram Agency is verbleven. Dienaangaande voegt hij stuk 3 aangaande verkooptransacties op een groentemarkt, foto's van zichzelf uit de regio en video's van trouwfeesten die in Kurram Agency plaatsvonden waarop hij aanwezig was.

Vervolgens meent verzoeker dat ten onrechte een tegenstrijdigheid zou gezien worden in de verklaringen aangaande een Pakistaans paspoort. Volgens hem heeft hij bij DVZ enkel verklaard Pakistaanse documenten te hebben, doch niet dat hij een eigen paspoort heeft gehad. Hij wijst erop ook bij DVZ verklaard te hebben illegaal te hebben gereisd. Waar verweerder motiveert dat verzoeker zijn kennis van de recente situatie in Kurram ondermaats of niet recent is, verwijst hij nogmaals naar voormeld UNHCR-rapport waarin UNHCR stelt dat een gebrek aan objectieve en actuele herkomstlandinformatie met betrekking tot een bevestigd materieel feit niet noodzakelijk een indicatie is van een gebrek aan geloofwaardigheid. Tot slot meent verzoeker dat verweerder zonder grondig onderzoek ervan uit is gegaan dat zijn documenten vervalst of niet-authentiek zijn om de reden dat elk soort document in Pakistan kan worden vervalst. Aangaande zijn opleiding buiten Kurram, bevestigt

verzoeker dit, doch stelt hij dat het college hem voor zijn examens in 2007 had aangeraden binnen te blijven omwille van de spanningen tussen soennieten en sjiïeten. Na zijn examens zou hij in konvooi naar zijn dorp zijn getransporteerd. Op grond van al het voorgaande meent verzoeker dat ten onrechte zijn verblijf in Kurram Agency als ongeloofwaardig is beschouwd.

In het tweede onderdeel van zijn eerste middel gaat verzoeker in op de voorgehouden ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Waar verweerder meent dat uit het gehoor bij DVZ bleek dat verzoeker geen persoonlijke vrees koesterde doch enkel de algemene veiligheidssituatie vreesde en het daarom volstrekt ongeloofwaardig is dat hij voor het CGVS voor het eerst zijn vrees voor de sjiïtische organisatie Alamdar federation heeft aangehaald, stelt verzoeker dat hij bij DVZ wel degelijk heeft gesteld bang te zijn gedood te worden omwille van zijn religie en verder niet de kans heeft gekregen zijn probleem verder toe te lichten. Met verwijzing naar een arrest van de Raad van State meent verzoeker nog dat het wel vermelden van een gegeven in een verhoor en niet tijdens een ander verhoor niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid moet uitmaken. Hieruit volgend meent hij dus dat het feit dat hij pas bij het CGVS zijn vrees voor de organisatie Almadar heeft aangehaald, niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas mag leiden.

Verzoeker meent tot slot dat zijn verklaringen aangaande de problemen met Alamdar Federation niet tegenstrijdig zijn. Hij heeft immers bij het CGVS duidelijk gesteld niet gerekruteerd te zijn, doch wel verplicht geweest te zijn mee te helpen bij de beveiliging van feesten in de maand Muharram. Hij wijst erop dat de organisatie rond gaat in de huizen en verwacht dat de zonen beschikbaar zijn, minstens dat een man moet helpen bij levensgevaarlijke activiteiten van beveiliging.

In zijn derde onderdeel van het eerste middel meent verzoeker over voldoende bewijzen te beschikken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade nu er in Pakistan als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict een ernstige bedreiging heerst voor het leven of de persoon van verzoeker. Verzoeker citeert de overweging van verweerder dat ook in het kader van de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet hij niet kan volstaan met een verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit, maar een verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Verzoeker maakt volgens verweerder die band met zijn persoon onmogelijk door geen zicht te willen bieden op zijn meest recente verblijfplaats. Verzoeker stelt dat de ongeloofwaardigheid van het vluchtverhaal niet per definitie de afwijzing van het verzoek tot subsidiaire bescherming tot gevolg heeft, zeker niet indien die gegrond is op artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is het voldoende dat de herkomst vaststaat, dat de betrokkene burger is en dat er sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker verwijst naar zijn voorgaand pleidooi aangaande zijn herkomst en het feit dat hij burger is. Om aan te tonen dat er sprake is van willekeurig geweld in Pakistan en in zijn regio van herkomst verwijst verzoeker naar het rapport van EASO van augustus 2015.

In zijn tweede middel vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen met het oog op bijkomende onderzoeksdaten. Met verwijzing naar het arrest MSS van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt verzoeker dat in geval van uitwijzing het aan de overheid toekomt een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren in het licht van een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat verweerder dit deugdelijk onderzoek niet heeft gedaan door louter vast te stellen dat zijn verhaal ongeloofwaardig overkomt. Met verwijzing naar de rechtspraak in algemene vergadering van de Raad, stipt verzoeker immers aan dat bepaalde ongeloofwaardige verklaringen niet beletten dat de overheid zich *in fine* de vraag moet stellen naar het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade op grond van de gegevens die redelijkerwijze als vaststaand kunnen beschouwd worden. *In casu* zou verweerder een ondeugdelijk en onvoldoende onderzoek hebben gedaan en heeft verweerder hierdoor nagelaten zijn bijgebrachte begin van bewijs te weerleggen.

2.2. Documenten

Bij zijn verzoekschrift heeft verzoeker de volgende nieuwe elementen gevoegd:

- Onvertaalde stukken die volgens verzoeker bewijzen zijn van verkooptransacties op de groentemarkt van 12 april 2015, 15 augustus 2014, 28 juli 2014, 9 augustus 2013 en 3 juli 2013
- Talrijke foto's van verzoeker, volgens verzoeker in Kurram Agency
- Een CD-rom van ceremonies die volgens verzoeker in Kurram Agency hebben plaats gevonden in 2014 en 2015.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker klaagt de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen en verzoeker heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel moet gebeuren door de toetsing van de motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder niet is nagegaan of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging loopt, ondanks de beweerde ongeloofwaardigheid van zijn verblijfplaats. Verzoeker gaat immers voorbij aan de motieven uit volgende paragraaf in de bestreden beslissing:

“Zo gaf u tijdens uw gehoor zoals het door de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd nog duidelijk weer, eigenlijk geen persoonlijke vrees te kennen; u verwees enkel naar de algemene situatie. Voor de DVZ vroeg men u zelfs nog of u een persoonlijke vrees kende, maar u gaf wederom aan enkel de algemene situatie te vrezen. In dit licht is het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u voor het CGVS plots aanhaalt een vrees te moeten kennen voor de sjjiitische organisatie Alamadar Federation. Uw verklaringen over uw betrekkingen en problemen met deze organisatie waren onderling ook tegenstrijdig. Zo verklaarde u eerst niets te maken te hebben met deze organisatie, u was er niet bij betrokken. U beweerde dat deze organisatie mensen rekruteert en beveelt. U gevraagd of men u rekruteerde of bevelen gaf, verklaarde duidelijk dat niemand bij u kwam (gehoorverslag CGVS p. 9). U gevraagd waarom deze organisatie u dan een dreigbrief zou sturen, veranderde plots uw verklaringen: u zou deze organisatie toch vaak geholpen hebben en hun bevelen opgevolgd hebben. Tevens gaf u aan dat uw vertrek uit Pakistan mogelijks problemen met deze organisatie tot gevolg zouden kunnen hebben. Waarom u deze persoonlijke vrees dan niet zou aanhalen voor de DVZ is onbegrijpelijk. U verklaarde dat men u op de DVZ slechts enkele korte vragen stelde. Dit is best mogelijk, maar uit de verklaringen van de DVZ blijkt duidelijk dat deze korte vragen wel uw persoonlijke vrees omhelsden. Het is dan ook duidelijk dat u uw persoonlijke vrees later aanpaste en ernstig wou laten overkomen en dit op basis van de dreigbrief die u voorlegde. Dit ondermijnt niet enkel het geloof in uw verklaringen, maar ook het geloof in de authenticiteit van deze brief. Overigens blijkt nog uit toegevoegde informatie dat sjjiitische bewegingen in Kurram niet aan gedwongen rekrutering doen, wat uw beweringen verder tegensprekt en er nogmaals op wijst dat u niet rechtsreeks uit Kurram afkomstig bent.”

Het voorgaande vindt steun in het administratief dossier. Zo blijkt duidelijk uit de vragenlijst opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker zijn land is ontvlucht omwille van de geweldsituatie tussen soennieten en sjiieten, hetgeen kenmerkend is voor Pakistan, zoals blijkt uit de info in het administratief dossier. Verzoeker werd heel concreet naar zijn persoonlijke problemen gevraagd, waarop hij duidelijk ontkennend heeft geantwoord: *“neen, het is een algemeen probleem. Soennieten zijn in de meerderheid. Ik ben sjiiet. Ik kan mij niets veroorloven. Ik kan niet naar de grote stad gaan. De situatie is onveilig. Er ontploffen bommen. Ik ben niet de enige. Iedereen heeft problemen.”* Ook al neemt de Raad aan dat het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds op korte en beknopte wijze verloopt, dan nog was verzoeker in de mogelijkheid toe te lichten dat hij, zoals hij bij verweerder in het gehoor verklaart, problemen vreesde met de organisatie Alamadar Federation bij zijn vertrek uit Pakistan. De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat niet alle gevallen waarin gegevens wel in het ene gehoor en niet in het andere gehoor worden vermeld, ertoe kunnen leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld, maar *in casu* gaat het niet enkel over het weglaten van een bepaald gegeven maar over het heel duidelijk verklaren bij het invullen van de vragenlijst dat verzoeker geen persoonlijke problemen had. Het is overduidelijk dat verzoeker de algemene geweldsituatie tussen soennieten en sjiieten, die de Pakistaanse geweldssituatie in meer of mindere mate al naargelang de provincie eigen is, is ontvlucht. Dit wordt overigens ten overvloede nog bevestigd door de originele brief die verzoeker heeft voorgelegd van Anjuman-e-Hussania van 11 oktober 2015 waarin wordt gesteld dat verzoeker *“his life was un-safe, and he left abroad the country just for his security.”* Ook al erkent de Raad dat blijkt uit het administratief dossier dat de situatie van sjiieten in Pakistan precair is, dan nog kan vooralsnog niet aangenomen worden dat elke sjiiet omwille van zijn geloof of het behoren tot een minderheid een gegronde vrees heeft voor vervolging in Pakistan.

Verweerder merkt bovendien terecht op dat het evenmin in het gehoor zelf van 23 februari 2016 duidelijk is of verzoeker nu al dan niet betrokken was voor zijn vertrek bij de Alamdar Federation. Verzoeker verklaarde enerzijds herhaaldelijk niet betrokken te zijn, maar anderzijds dat hij de organisatie vaak hielp en hun bevelen volgde als ze het vroegen. De poging die in het verzoekschrift wordt ondernomen om die tegenstrijdigheid en de werkelijke rol die verzoeker al dan niet voor die organisatie gespeeld zou hebben, op te helderen, overtuigt niet nu de verwarde verklaringen in het gehoorverslag nog steeds overeind blijven. Uit het gehoorverslag van verweerder blijkt ook dat verzoeker erkent dat hij eigenlijk het land heeft verlaten door problemen met sjiieten en soennieten maar dat hij na vertrek een bijkomend probleem met de organisatie Alamdar Federation gekregen zou hebben, waarvan hij dan eveneens een dreigbrief heeft voorgelegd. Door zijn uitdrukkelijke verklaringen dat hij eigenlijk het land heeft verlaten door problemen met soennieten en sjiieten en pas achteraf een extra probleem heeft gekregen nu deze organisatie hem pas later zou verplicht hebben zich te melden onder doodsb bedreiging, lijkt verzoeker ook te willen aanspraak maken op het profiel van *“réfugié sur place (vluchteling ter plaatse)”*. Echter, er zijn onvoldoende elementen om aan te nemen dat verzoeker, ondanks zijn duidelijke verklaringen dat hij enkel het algemeen probleem tussen soennieten en sjiieten is ontvlucht, nadien toch nog een persoonlijk risicoprofiel zou gekregen hebben dat voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Aangezien het niet kan aangenomen worden dat verzoeker toen hij nog in Pakistan was reeds onder druk werd gezet door die sjiietische organisatie om mee te helpen, omwille van de tegenstrijdige en verwarrende verklaringen daaromtrent, kan evenmin worden aangenomen dat die organisatie dermate aanstoot zou genomen hebben aan zijn louter verlaten van het land om dan wel over te gaan tot bedreigingen onder meer met behulp van een dreigbrief. Er kan inderdaad getwijfeld worden aan de authenticiteit van de voorgelegde kopie van een dreigbrief, enerzijds omdat het maar een kopie is en anderzijds omdat de brief geen geloofwaardige verklaringen ondersteunt (RvS 14 juli 2011, nr. 7257).

De Raad meent dan ook dat de voormelde motieven aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus afdoende zijn in de zin dat de motivering in rechte en in feite evenredig is aan het gewicht van de beslissing de vluchtelingenstatus te weigeren. Eveneens heeft verweerder in deze aan een zorgvuldige feitenvinding gedaan en werd de beslissing op zorgvuldige wijze voorbereid.

Noch een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan aangenomen worden.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, stipt de Raad aan dat artikel 3 van het EVRM in principe inhoudelijk grotendeels overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet dat *infra* wordt onderzocht. Waar

verzoeker met zijn verwijzing naar een citaat uit het arrest MSS van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onderstreept dat geen arbitraire verwijdering naar het herkomstland mag plaats vinden zonder zorgvuldig onderzoek naar de grond van het verzoek tot internationale bescherming, kan de Raad dit beamen doch blijkt uit de bestreden beslissing dat een grondig onderzoek werd gevoerd naar het gegrond karakter van zijn vrees voor vervolging, doch dat dit terecht *in casu* niet kon worden aanvaard.

Op grond van het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen uitgaande van de Alamdar Federation niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel inhoudelijk grotendeels overeenstemt met het bepaalde in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn aangevoerde schending van artikel 48/4, § 1 en § 2 a en b van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM.

Aangaande de geweldssituatie in Kurram Agency, dat deel uitmaakt van de FATA-provincie, zoals blijkt uit het administratief dossier, verklaart verweerder ter zitting dat de commissaris-generaal deze beschouwt als een geweldssituatie van willekeurig geweld die dermate ernstig is dat er een reëel risico is voor het leven als gevolg van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verweerder weigert deze beschermingsstatus toe te kennen, aangezien hij meent dat verzoeker niet aan zijn medewerkingsplicht heeft voldaan aangezien hij de waarheid niet zou vertellen over zijn beweerd ononderbroken verblijf in Kirman, Kurram Agency te Pakistan. Hij wijst er verder op dat indien men het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen of men rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat, het eveneens onmogelijk is na te gaan of verzoeker al dan niet in de mogelijkheid is zich in een streek te vestigen waar geen reëel risico op ernstige schade bestaat. Hiermee doelt verweerder duidelijk op artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat men geen nood heeft aan internationale bescherming indien men over een intern vestigingsalternatief beschikt. Tegelijk verwijst verweerder naar zijn bedoeling uit te sluiten dat een verzoeker eventueel in een derde land een verblijfsrecht dan wel een vorm van humanitaire bescherming genoot. Verweerder stelt in het ongewisse te zijn over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, en onder welke omstandigheden of om welke redenen hij zijn meest recente regio van verblijf verlaten heeft. De loutere verwijzing naar de Pakistaanse nationaliteit volstaat niet en verzoeker zou geen voldoende band met zijn persoon aannemelijk gemaakt hebben door geen duidelijkheid te scheppen aangaande zijn verblijfplaatsen voor het indienen van de asielaanvraag.

Zoals verzoeker aanvoert is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus noodzakelijk dat de herkomst van de asielzoeker aannemelijk is, alsook dat hij burger is en dat er zich een willekeurige geweldsituatie voordoet in het kader van een gewapend conflict waarvan kan aangenomen worden dat die dermate ernstig is dat er een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger is door de aanwezigheid aldaar. Echter, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, kan op grond van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en eveneens op grond van de informatie die verzoeker zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift niet worden aangenomen dat dit actueel voor het gehele grondgebied van Pakistan geldt. In een dergelijke situatie stelt zich dus de bijkomende vraag of, op voorwaarde dat verzoeker op afdoende wijze zijn eerder verblijf in de regio waarvoor wordt aangenomen dat er een dergelijke geweldsituatie heerst, heeft aannemelijk gemaakt, er zich eventueel een intern vestigingsalternatief kan voordoen zoals bepaald in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing enerzijds stelt dat hij niet betwist dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Kirman, Kurram Agency, noch dat hij daar *"geboren en getogen is"*. Tegelijk stelt verweerder verder in de bestreden beslissing *"[...] mocht u al ooit in Kurram gewoond hebben"*. Er blijkt dus eigenlijk in hoofde van verweerder twijfel of verzoeker *"getogen"* is in Kurram Agency en eveneens stelde hij vast dat verzoeker zijn geboorteregio langer verlaten heeft dan verzoeker beweert.

De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker heeft verklaard buiten Kurram Agency school gelopen te hebben, met name in Kohat (gelegen in de provincie Khyber Pakhtunkwa) in het *"college of commerce & management sciences"* waarvan hij eveneens verschillende originele schoolattesten heeft voorgelegd, naast attesten van de *"Board of intermediate & secondary education"*, eveneens in Kohat. Verzoeker stelt niet meer dan een diploma middelbaar onderwijs gehaald te hebben. Daargelaten de vraag of het *"college of commerce"* moet beschouwd worden als secundair dan wel voortgezet hoger onderwijs, kan wel aangenomen worden dat verzoeker een opgeleid man is. Met verweerder acht de Raad het dan ook zeer merkwaardig dat verzoeker verkeerdelijk verklaart dat Kurram Agency, het district waar hij nog tot 2015 zou verbleven hebben, tot de provincie Khyber Pakhtunkwa behoort. Ook wanneer verzoeker tijdens het gehoor opsomt welke provincies Pakistan telt, vergeet hij de provincie te vermelden waar hij tot 2015 zou verbleven hebben, nl. de FATA-provincie. Als verzoeker gevraagd wordt naar de Afghaanse provincies die aan zijn provincie grenzen, kan hij ook geen enkele provincie benoemen. De Raad is het met verzoeker eens waar hij verwijst naar de analyse van UNHCR *"Beyond proof. Credibility assessment in EU Asylum Systems"* waarin wordt gesteld dat het stellen van algemene kennisvragen valkuilen kan inhouden om de geloofwaardigheid van feiten te beoordelen en dat men een zorgvuldige en voorzichtige beoordeling moet maken van welke kennis een individuele verzoeker redelijkerwijs kan worden geacht te bezitten. Eveneens kan gevolgd worden dat niet alle details moeten gekend zijn en een verzoeker van internationale bescherming zich niet steeds bewust is van het belang ervan voor zijn procedure. Echter *in casu* kan de Raad het geenszins een detail noemen dat verzoeker niet weet in welke provincie zijn district ligt waar hij tot 2015 zou verbleven hebben met uitzondering van enkele jaren studies in Kohat, of zijn provincie niet vermeldt wanneer hij de provincies van Pakistan opsomt. Gezien verzoeker een opgeleid man is, minstens tot het einde van het middelbaar onderwijs zoals hij zelf aanvoert, kan van hem daaromtrent een correct antwoord verwacht worden. Verzoeker heeft inderdaad ook nog enkele vragen correct beantwoord, maar die wegen niet op tegen de voorgaande vastgestelde hiaten in zijn kennis die betrekking hebben op zeer relevante bijzonderheden, met name aangaande de vraag of verzoeker effectief wel *"getogen"* is in Kurram Agency of bij uitbreiding de FATA-provincie. Waar verzoeker nog verwijst naar een passage uit de voormelde analyse *"Beyond proof"* van het UNHCR waarin wordt gesteld dat de afwezigheid van accurate, objectieve en actuele landeninformatie over een aangehaald materieel feit, niet noodzakelijk een indicatie is van een gebrek aan geloofwaardigheid, ziet de Raad de relevantie van deze passage voor de huidige bestreden beslissing niet in. Nergens heeft verzoeker immers een materieel feit aangehaald waarvan verweerder de geloofwaardigheid in twijfel heeft getrokken om de enkele reden dat verweerder geen landeninformatie kan vinden die dit materieel feit bevestigt.

Ook uit de voorgelegde stukken kan niet blijken dat verzoeker, zoals hij zelf beweert, effectief tot mei 2015 in Kirman, Kurram Agency heeft verbleven. Er kan uit de stukken zelfs geen duidelijkheid over de laatste jaren van verblijf verkregen worden. Verweerder heeft zich niet beperkt tot het motief dat elk soort document in Pakistan kan vervalst worden maar heeft onder meer verder en terecht opgemerkt dat de *'police clearance'*, de geboorteakte en de huwelijksakte, weliswaar originele stukken, allen zijn opgemaakt in 2013 waarbij de huwelijksakte attesteert dat het huwelijk in 2012 heeft plaats gevonden. Ook het origineel domiciliëringsattest kan de problematische geloofwaardigheid over het eerder verblijf

wegens de voornoemde frappante onwetendheden niet herstellen nu het document reeds in 2003 werd uitgegeven. Bovendien vindt het motief van verweerder dat men enkel een domiciliëringsattest kan verkrijgen vanaf de leeftijd van 18 jaar steun in de informatie gevoegd aan het administratief dossier. Het is dus inderdaad uitermate merkwaardig dat verzoeker op dertienjarige leeftijd al een dergelijk attest zou verkregen hebben. Bijgevolg steunt de Raad de bedenkingen aangaande de authenticiteit van dit stuk, waar verzoeker ook niet op ingaat. Verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift nog verschillende stukken gevoegd teneinde zijn verblijf in de jaren 2014 en 2015 in Kurram Agency alsnog aannemelijk te maken, maar de Raad kan dit niet uit de voorgelegde stukken afleiden. Op de stukken die volgens verzoeker bewijzen van verkooptransacties zouden zijn, zijn voor de Raad enkel de data begrijpelijk, maar nu de stukken onvertaald zijn, kan geen enkele band tussen verzoeker en die stukken worden gelegd. Op de talrijke foto's kan wel aangenomen worden dat verzoeker is afgebeeld, doch het is voor de Raad geenszins mogelijk de plaats en het tijdstip te bepalen. De foto waar geen enkele persoon is op afgebeeld, werd ook niet nader toegelicht door verzoeker zodat de Raad eveneens niet in de mogelijkheid is dit in Kurram Agency of bij uitbreiding in de FATA-provincie te plaatsen. Verzoeker heeft eveneens een originele CD-rom voorgelegd waarop ceremonies zijn te zien en waarop verzoeker herkenbaar is, echter zoals verweerder ter zitting terecht opmerkt, is het niet mogelijk te duiden of deze in Kurram Agency hebben plaats gevonden. Er zijn op de CD-rom verschillende data te lezen, doch het valt niet na te gaan of dit overeenkomt met de werkelijke data waarop die ceremonies hebben plaats gevonden.

In casu meent de Raad dan ook dat ook al kan aangenomen worden dat verzoeker een Pakistaan is die geboren is in Kurram Agency, het inderdaad niet geloofwaardig is dat verzoeker de laatste jaren in de FATA-provincie verbleven heeft. Op redelijke wijze kan verweerder in twijfel trekken dat verzoeker na zijn opleiding in Kohat definitief terugkeerde naar Kurram. Het is voor de Raad geheel onduidelijk waar verzoeker de laatste jaren heeft verbleven.

De medewerkingsplicht, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) "verplichtingen van verzoeker", houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen zoals vermeld in artikel 4, lid 2 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna verkort de Kwalificatierichtlijn) vast te stellen. Daargelaten de vraag of de voormelde artikelen directe werking hebben en zouden zijn omgezet in nationaal recht, blijkt uit dit voormelde artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn dat lidstaten onder meer mogen verlangen dat de verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" voorlegt. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker werd in zijn oproeping voor het gehoor door verweerder in lijn met artikel 9 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 gevraagd onder meer stavingselementen van zijn "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" mee te brengen. Ook al vereist de verplichting om mee te werken voor wat betreft de vaststelling van de plaats of plaatsen van eerder verblijf niet dat de verzoeker moet aantonen "rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen, toch mag van verzoeker verwacht worden dat hij op redelijke wijze zijn eerder verblijf in Kurram Agency aannemelijk maakt terwijl het thans voor de Raad geheel onduidelijk is waar verzoeker, minstens de laatste jaren, heeft verbleven. In een dergelijke situatie heeft verzoeker inderdaad niet op afdoende wijze aan zijn medewerkingsplicht of gedeelde bewijsplicht voldaan om een reëel risico op ernstige schade in het licht van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Verzoeker verwijst naar arresten van de algemene vergadering van de Raad waarin wordt gesteld dat wanneer verklaringen van een verzoeker ongeloofwaardig zijn op bepaalde punten dit de overheid *in fine* niet ontslaat van de taak te onderzoeken of een risico op ernstige schade wel zou kunnen worden aangetoond op grond van de gegevens van de zaak die redelijkerwijze wel als vaststaand kunnen worden beschouwd. Deze rechtspraak wordt thans geheel onderschreven, maar *in casu* is de Raad van oordeel dat er onvoldoende gegevens voorliggen die redelijkerwijs als vaststaand kunnen worden beschouwd, om een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken nu verzoeker zijn eerder verblijf de laatste jaren niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg *in casu* van verweerder niet kan verwacht worden nog verdere onderzoeksdaden te stellen.

Voor zover verzoeker met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM *iuncto* artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet eveneens doelt op een reëel risico voor het leven als gevolg van een willekeurige geweldsituatie in het kader van een gewapend conflict, meent de Raad om de voormelde redenen dat verweerder thans in de mate dat verzoeker hem het onderzoek heeft mogelijk gemaakt, voldaan heeft aan die onderzoeksplicht. De onderzoeksplicht van verweerder kan immers niet los gezien worden van de medewerkingsplicht van verzoeker en thans zijn er geen andere verifieerbare elementen aangebracht waarvan redelijkerwijs mag verwacht worden dat die nader worden onderzocht.

De Raad acht de motieven in rechte en in feite evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en meent eveneens dat verweerder zich op een correcte feitenvinding heeft gestoeld.

Een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Concluderend stipt de Raad aan dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt voor het leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES